

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1453/2020
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Савића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К.бр.36/19 од 10.01.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 475/2020 од 02.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Савића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К.бр.36/19 од 10.01.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 475/2020 од 02.10.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 2К.бр.36/19 од 10.01.2020. године, између осталих, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1) у вези чланова 33. и 61. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ казна затвора у трајању од 1 године, а за продужено кривично дело из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1) у вези чланова 33. и 61. КЗ казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 4 (четири) месеца.

Истом пресудом окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем сходно члану 264. ЗКП.

Оштећени, који су поименично одређени у изреци пресуде, су упућени да имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 475/2020 од 02.10.2020. године у ставу првом изреке одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА, његовог браниоца и бранилаца окривљеног ББ, па је потврђена пресуда Основног суда у Нишу 2К.бр.36/19 од 10.01.2020. године. У ставу другом изреке пресуде одређено је да трошкови кривичног поступка настали код Апелационог суда у Нишу, као суда правног лека, падају на терет окривљеног АА.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Савић поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Основног суда у Нишу 2К.бр.36/19 од 10.01.2020. године, с тим што из садржине захтева очигледно произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи одлуку суда тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Ово, имајући у виду да се у захтеву наводи да је суд побијану осуђујућу пресуду засновао на незаконитом доказу и то на одбрани окривљеног ББ у којој је признао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, а коју одбрану је дао на записнику сачињеном пред истражним судијом. Као разлог незаконитости овог доказа бранилац наводи да је окривљени ББ своју одбрану пред истражним судијом дао без присуства браниоца, иако је за кривично дело које му је стављено на терет с обзиром на висину запређене казне предвиђена обавезна одбрана и то сходно сада важећем ЗКП, а који је суд, имајући у виду одредбу члана 5. став 2. КЗ о временском важењу кривичног законодавства, требало да примени као најблажи закон за окривљеног приликом тумачења института обавезне одбране, а не неважеће одредбе ЗКП-а који је био на снази 2012. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, на исту повреду одредаба кривичног поступка окривљени АА и његов бранилац - адвокат Милош Савић су указивали у жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Нишу 2К.бр.36/19 од 10.01.2020. године, а које жалбене наводе је Апелациони суд у Нишу као другостепени оценио неоснованим и о томе на страни 3 став 7 и страни 4 ставови 1 и 2 другостепене пресуде Кж1 475/2020 од 02.10.2020. године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, за напоменути је да се одредба члана 5. став 2. КЗ, која регулише временско важење кривичног законодавства и којом је прописана обавезна ретроактивна примена закона који је блажи за учиниоца, не односи на процесне законе као што је Законик о кривичном поступку (како то погрешно сматра бранилац окривљеног), већ се односи искључиво на материјалне прописе као што је рецимо Кривични законик, при чему се законитост неке доказне радње, у конкретном случају доказне радње саслушање окривљеног, цени према Законiku о кривичном поступку који је важио у тренутку њеног предузимања и састављања записника о томе, а што су у конкретном случају правилно ценили нижестепени судови.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да се у радњама окривљеног нису стекла обележја кривичних дела за која је осуђен, а што би по налажењу овога суда представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што бранилац суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама. Ово имајући у виду да истиче да суд у конкретном случају није на несумњив начин утврдио да је окривљени АА извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1) у вези чланова 33. и 61. КЗ за која је правноснажно оглашен кривим, обзиром да, осим одбране окривљеног ББ дате у истрази, а коју је он потом изменио на главном претресу негирајући извршење кривичног дела које му је стављено на терет, сви саслушани оштећени у својим исказима наводе да нису видели лица која су извршила предметна кривична дела, при чему нису прибављени папиларни или ДНК-а трагови окривљеног АА на одузетим покретним стварима и на месту извршења кривичних дела, као ни трагови возила окривљеног.

Како је, дакле, у осталом делу захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну

оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости наводи да првостепени суд у поновном поступку, након укидања раније првостепене пресуде, није поступио по примедбама и налозима другостепеног суда и то да изведе све потребне доказе, а што би по налажењу овога суда представљало повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да побијане пресуде не садрже разлоге о одлучним чињеницама, те да суд није дао јасне, логичне и довољне разлоге зашто је одбио доказне предлоге одбране, а што би по налажењу овога суда представљало повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, бранилац окривљеног у захтеву наводи и да је суд повредио право окривљеног на одбрану, јер није извео доказе које је предложила одбрана.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 462. став 3. ЗКП, те због повреде процесних одредаба које се тичу доказних предлога одбране, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Савића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.